

Sygn. akt V KO 36/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 148 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 października 2015 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 27/13,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt III K 132/11

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek;

2. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O., K. w W. , kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

D. K. wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt III K 132/11, został uznany za winnego dwóch przestępstw określonych w art. 148 § 2 k.k. i dwóch przestępstw określonych w art. 262 § 1 k.k. Wyrok ten został następnie zmieniony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, który wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 27/13 uniewinnił skazanego od zarzutów popełnienia przestępstw określonych w art. 262 § 1 k.k.

W dniu 21 lipca 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy z urzędu skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego ww. wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 marca 2013 r. i uchylenie wyroków Sądów obu instancji. W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w rozmowie i korespondencji z obrońcą skazany podawał, iż w dzieciństwie był wykorzystywany seksualnie przez członków swojej rodziny. W przekonaniu obrońcy skazanego okoliczność ta mogła mieć znaczenie dla wniosków końcowych opinii sądowo-psychiatrycznych wydanych względem skazanego i przez to wpływ na ustalenia w zakresie jego poczytalności, jak i wymiar kary. Z tego względu wnioskodawca złożył także wniosek o przeprowadzenie czynności sprawdzających w trybie art. 97 k.p.k. polegających na przesłuchaniu skazanego oraz uzupełnienie opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, psychologii i seksuologii odnośnie tego, czy okoliczność wykorzystywania seksualnego mogła mieć wpływ na opiniowanie biegłych tej specjalności w niniejszej sprawie.

Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazywana przez obrońcę skazanego, pomijając już jej wiarygodność, okoliczność związana z przeżyciami z okresu dzieciństwa skazanego w realiach faktycznych sprawy nie wpisuje się w katalog przesłanek określonych w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., co czyni zbędnym potrzebę przeprowadzenia czynności sprawdzających wskazanych we wniosku.

Należy bowiem zauważyć, że w sprawie D. K. wydanych zostało szereg opinii biegłych psychiatrów i psychologa oraz seksuologa (k. 562-564, 703-716, 718-726, 756-792, 797-820, 824-840, 847-874, 998-1000), z których jednoznacznie

wynika, iż skazany cechuje się osobowością psychopatyczną, ale nie jest chory psychicznie i w momencie dokonywania czynów nie miał wyłączonej ani ograniczonej poczytalności. Biegły seksuolog badający D. K. wykluczył u niego zaburzenia preferencji zachowań seksualnych (zob. k. 999). Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw, by wskazywaną we wniosku o wznowienie postępowania okoliczność traktować jako przesłankę wznowienia na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. (nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że czyn skazanego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze).

Oczywiste jest ponadto również to, że wskazywana we wniosku o wznowienie okoliczność molestowania seksualnego skazanego w dzieciństwie nie mogła rzutować na wyniki rozważań w kwestii nadzwyczajnego złagodzeni kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.). Konstatacja ta jest tym bardziej uzasadniona, jeśli zauważy się, że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne wskazują, iż D. K. dokonał zabójstw, działając z premedytacją i nie kierując się motywacją o charakterze seksualnym, co zresztą koresponduje z uniewinnieniem go przez Sąd drugiej instancji od zarzutów znieważenia zwłok zabitych kobiet poprzez odbycie z nimi stosunku płciowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzekając na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 4 pkt 2 oraz § 2 ust. 1-3 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U z 2013 r., poz. 461 ze zm.).